

ANĪKŠU SILS

Ai celmaini kalni un pakalni kaili!
Kas ticēs, cik sendienās bijāt jūs daiļi?
Kur krāšņums, ko šobrīd ne redz vairs, ne mana?
Kur klusā un sapņainā šalkošana,
Kad baltmeža lapiņas čabēja vējā?
Kur priedes, kas brakšķēja negaisā spējā?
Kur putnu un putnēnu, putniņu saime,
Tais klausoties, cilvēks jūt mierīgu laimi.
Kur zvērēni, zvēri, kur dzīvnieciņi,
Kur migas un alas, kurās slēpties mēdz viņi?
Sen zudis tas viss. Kailā līdumā līkas
Skumji rēgojas nedaudzas priedītes sīkas.
Klāj čiekuri, zari un skujas to vietu
Un dedzina saule, un nokaltē cietu,
Kurp daudzkārt tu raugies ar dvēseli grūtu,
Ka varētu likties: nams pelnos tur būtu
Vai pilsētas drupas, ko tuksnesis rijis,
Vai apsvilis purvs, kurā ugunsgrēks bijis.
Kad tev gadās iet mežā, kā tur acīs viss spraucas,
Kā tur dvēseli aizgrābj, sirdi sagūstīt traucas,
Ka tu, ļaudamies skurbumam, taujā sev kāri:
„Vai te apkārt man sils? Varbūt debesu āres?“
Viss, ko redzi, tāds tīrs, vīts ar zaļumu spožu!
Viss, ko osti, tik tuvs: krūmi kutina ožu!
Viss, ko dzirdi, tik līkms: šalko, žūžo un ai jā!
Viss, ko jūti, tik maigs: sirdi glāsta un pai jā!
Sūnu gultas ļum, saklātas mīksti jo mīksti,
It kā aicinot tevi: galvu nolikt te drīksti.
Un no ciņa uz cini ogu mētras kā rūtas
Pilnas melnu vai sarkanu ogu līkst grūtas.
Bet uz pamata rūzgā vai bālgani zaļā
Savas zemnieku sētas visur sēnes ver vaļā.
Vietām gailenes kautri pa slepenām plaisām
Sūnu seģenēm cauri slej piltuves gaisā.
Visur saliktas mežā baltās liepeņu bļodas,
Un kā ciņi uz pļavām tā te cūcenes rodas.
Dīgst te eglienā rudmieses veselām dzimtām,
Un te priedainē priežbeku uzaug simt simtām.
Tup te bērslapes gaišzilās, rudās un pātās,
Mūždien skaistas un līksmas, jo nav rūpju tām prātā.